

Mythologia, Francfort, 1581 - I, 05 : De partibus fabularum

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre I

Ce document est une version augmentée de :

[Mythologia, Venise, 1567 - I, 05 : De Partibus fabularum](#)

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre I

[Mythologie, Paris, 1627 - I, 05 : Leurs parties](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre I

[Mythologie, Lyon, 1612 - I, 05 : Des parties des Fables](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia* Francfort, 1581 - I, 05 : De partibus fabularum, 1581

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 04/12/2025 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/5889>

Présentation du document

PublicationFrancfort, André Wechel, 1581

ExemplaireRegensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Formatin-8

Langue(s)

- Grec ancien

- Latin

Paginationp. 8-9

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

tum ruinas, fragoremque euerſarum ciuitatum, ex quibus oriuntur tragediæ, non audiuit: aut quis incenſarum urbium & oppidorum caliginem è longinqua regione non proſpexit? Differunt igitur ab excellenti poeta hæc duo poemata tempore, ac inter ſe perſonatum dignitate. Atque de his poematum argumentis ſatis. Differt ænus ab apologis, quia nuda ſic in illis brutorum ſententia, niſi admonitum, quod *ἐπιμύθεον* vocant, addideris in cōvna cum ſententia admiſta eſt admonitio, ut ait in his Anſtophanis interpretatōes δὲ μῦθον διαφί-
 ρει τὸν τοῦ αἰῶνος μὴ πρὸς παῖδας, ἀλλὰ πρὸς ἀνδρας πρὸς τοὺς ἀν-
 δρας μὴ πρὸς ψυχὰς γὰρ μὲν, ἀλλὰ καὶ πρὸς αἰνέτην ἔχει τινά.
 Πάλαι γὰρ ἐπιμύθεον ἔπαιον πρὸς αἰνέτην καὶ διδόνον. *Differt ænus ab apologo ſcilicet, quia ſit ænus virorum cauſa, at non habetur ad pueros: neque delectationis tantum ſit cauſa, ſed habet præterea admonitionem, nam conatur clam docere & adhortari.* Neque apologus igitur ſimplex, neque fabulæ illæ, quæ ſunt poematum argumenta, dicuntur ænii, ſed quod ex his utriſque quodammodo compoſitum fuerit, cum admonitione intra ſe incluſa. atque hæc ſufficiant de apologorum, ænorum, fabularumque differentia.

De partibus fabularum. CAP. V.

FABULARVM partes, earum ſcilicet quæ apologi dicuntur, præcipuè duæ ſunt: rei explicatio, & id cuius cauſa: ſiquidem æni & poematum argumenta eam vim habent, ut inſitas partes has intra ſe contineant, quas nemo propè eſt, qui ſuoſte ingenio non poſſit elicere. At quoniam apologi ſimplices ſunt plerumque, omnesque fabulæ probitatis & prudentiæ cauſa ſunt, necelle fuit ſingulis ſuos fines addidiſſe. Vbi igitur priorem orationis partem ad informandos mores accommodamus, præcedit *ἐπιμύθεον* appellatum, quaſi præcedens fabulæ admonitio: ubi extremam partem ad mores regendos deduxeris, fiet *ἐπιμύθεον*, ſequens ſcilicet admonitio fabulæ. Quæ fabulæ alteram harum partium non habuerint, ſed intra ſe incluſam, collocandæ ſunt in priore claſſe. Quæ fabulæ ſunt Deorum genealogicæ ſimpliciter, illæ quoniam his maximè uſi ſunt poætæ ſuis poematis exornandis, poæticiæ vocantur, quæ vel ad generationem elementorum attinent,

adherent, vel ad res arcanas naturæ, vel ad motus & vim planetarum: omnes siquidem hæc laud simplicem habent narrationem. Cum fabulas has ad veram interpretationem deducimus, esset interpretationi proprium nomen tribuendum, sed adhuc sine illo persistit, nisi appellemus allegoriam. Sunt autem hæc solæ propè fabulæ, quæ iucunda, quæ magnifica, quæ admirabilia fecerunt antiquorum poemata, eaque locupletantur: nam si fabulæ hæc de scriptis poetarum existerent, nihil propè esset in iis admirabile, aut iucundum.

De fabularum scriptoribus. CAP. VI.

APOLOGORVM & fabularum poetarum antiqui fuerunt scriptores complures: qui tamen ad ætatem nostram peruenierint, non adeo multi. Fuit Æsopus Samius ingeniosissimus confingendorum apologorum artifex, à quo omnes postea apologi dicti sunt Æsopici. Hesiodus præterea fabulosis Deorum ortus carminibus cecinit. Memorix prodidit Eusebius Porphyrium etiam libros composuisse, in quibus fabulosis Deorum genealogias ad naturæ rationem & opificium perducere conatus est. Zeno, Cleanthes, Chrysippus, ut ait Cicero in libris de Natura Deorum, fabularum antiquarum expositiones in suis voluminibus complexi fuerant, quæ tamen ad nos non peruenierunt. Istud ipsum fecit Orpheus, Musæus, Mercurius, Linus, antiquissimi poëtæ & Phœnus, & Palæphatus Socraticus, Dorotheus, Euanthes, & Ponticus Heraclides, Silemus Chius, & Antichides, & Euanthes, & alij complures mythologi, quorum commentarij vix cum scriptorum nominibus penè intercederunt, e quibus Ovidius sua in varias formas mutatorum corporum deoptulit argumenta. Nam in quibus voluminibus tot extabant signa, quantam aliarum fabularum fuisse mirabilitatem credibile est: ac tot de fabularum scriptoribus.

De Divinæ gentium. CAP. VII.

ENIM VERO, quoniam universa antiquorum religio & theologia sub fabulis occultabatur, pluraque sunt in illis

*hinc videntur
q. 177 p. 178
2. v. 178 p. 179*